

Herinneringen aan Spanje.

lippen u te mogen afschuiëren. Geheel overpoederd, liet men zich een kleine veeg welgevallen en lokte men alzoo een: „una perrita signori” uit. Maar men was in feeststemming, men gaf zijn perrita's, men liet zich honderdmaal afschuiëren en — kwam grijs bestoven in zijn hotel.

In den avond zaten we op het marktplein, het vroolijke karakteristieke Zocodover, voor een met koper berand tafeltje als waren we in Parijs. Maar de aanblik van het Zocodover

boden hem een suikerklontje dat hij met bevallige gracie aannam, terwijl hij met een lichte buiging bedankte. Al voorzichtig en tersluiks lachend knabbelde en likte hij aan zijn klontje, heen en weer loopend in wiegenden danspas. Toen het verdwenen was, groette hij dankbaar: „me gusta biene”. Hij zei het zoo, dat hij er een tweede klontje mee verdiende. Zoo huiselijk eindigde onze laatste avond in Toledo.

Toen we den volgenden morgen naar Cuenca zouden gaan en langs de groote trappenreeks

BUITEN TOLEDO.

is een geheel andere dan die der boulevards van de wereldstad. Rondom het vrij groote, zonnige plein een zuilengalerij: oud zijn er de gevels en geheimzinnig donker de nauwe straten die op het plein uitkomen. Bontgekleede meisjes uit het volk staan te babbelen, te wachten bij de bron of liever bij het bekken waar het water invloeit. Een helblond ventje, het zijden haar geknipt à la Velasquez, schoof schuchter telkens voorbij; hij trachtte te kijken en te ruiken wat op ons tafeltje hem begeerenswaard geleck. We

tot het station gedaald waren, zagen we nog een laatste maal om en naar boven. Weer verzonken toen in onze gedachten de eeuwen in het niet en de oude moorenstad rees weer in al haar onverzettelijke kracht voor ons geestesoog. Weer waren we verwonderd onszelf onder de geweldige poorten en over de zware brug te zien gaan, die brug, wier historie zooveel grootscher en belangrijker is dan die van de meeste vreemdelingen, die de thans onversterkte en ongesloten poorten binnentreden.